

Отъ два дни на Витоша бѣше падналъ голѣмъ снѣгъ. Хижата „Алеко“ изглеждаше като самотна птица кацнала срѣдъ безлюднитѣ и стрѣмни непроходими планински възвишения. Горитѣ се превиваха къмъ земята отъ тежкитѣ бѣли снѣжни кичури. Върховетѣ на чукаритѣ сякашъ се приближиха и се слѣха едни съ други. Доловетѣ и падинитѣ се изпълниха съ прѣспи. Пжтьтъ, затрупанъ отъ снѣга, не се виждаше вече.

Пазачтъ на хижата, бай Христо, нѣколко пжти излиза вънъ предъ вратата, да види не иде ли неговиятъ помощникъ Стоянчо, който бѣше слѣзълъ въ София за провизии. Рѣзко, вѣрниятъ пазачъ на хижата, чието име напомняше високитѣ скали въ тая планина „Рѣзньоветѣ“, бѣше застаналъ около пазача и сжщо така гледаше втренчено по посока къмъ пжтя. Кучето разбираше, че се е случило нѣщо, поглеждаше ту господаря си въ очи, ту къмъ бѣлия безграниченъ снѣженъ просторъ.

— Нѣма го, — рече на себе си пазачтъ и трѣгна да влѣзе въ хижата. Повика кучето, но то не иска да го последва. Застанало така, приседнало на заднитѣ си крака, то не снемаше погледъ отъ снѣжната далечина. Пазачтъ го остави вънъ.

Вжтре около печката, имаше само нѣколцина туристи. Въ това време Стоянчо натоваренъ съ пълна раница провизии напушаше Драгалевци. Излѣзе отвънъ селото и пое пжтя нагоре къмъ хижата. Но какъвъ голѣмъ снѣгъ! Всичко бѣше засипано. Пжтьтъ едва се виждаше.

Стоянчо бѣше безстрашно момче, не се боеше отъ нищо и съ смѣли стѣпки вѣрвѣше нагоре, като се подпираше на заострената си тояга съ желѣзенъ шипъ на края